

Vänsterpress om franska kommunalvalen i mars 2014

Årets franska kommunalval, som omfattade två omgångar (23 och 30 mars) artade sig till å ena sidan en framgång för den franska högern och det högerextremistiska Front National och å den andra sidan ett stort nederlag för det franska socialistpartiet (bortsett från i Paris). Partierna till vänster gjorde heller ingen större succé.

Artiklarna nedan kommenterar dessa val. Anmärkningsvärt är att *Flamman* inte skrivit något om saken (än).

MF 10/4 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Högerradikala framåt i franska lokalvalen</i>	1
Internationalen	2
<i>Franska socialister nere för räkning</i>	2
Offensiv	3
<i>Rasister framåt i Frankrike</i>	3
<i>Högerpolitik (S) stärkte Le Pen</i>	4
Proletären	5
<i>Västs stöd till Syrienrebeller banade väg för IS</i>	5

Arbetaren

Högerradikala framåt i franska lokalvalen

Axel Green

Arbetaren 4/4 2014

Det franska socialistpartiets förtroende är rekordlågt. I det vakuum som uppstått har högerradikala Front National gått starkt framåt i lokalvalen.

De franska lokalvalen betraktas som en temperaturmätare inför de nationella valen om två år. Valen, som under två söndagar genomförts i landets nära 37 000 byar och städer, blev en katastrof för det sittande socialdemokratiska Socialistpartiet och en stormseger för det konservativa UMP. I skuggan av de konservativas framgång gjorde det högerradikala Front National ett rekordbra val.

– Front National har i dag visat att folket delar den här rörelsens idéer. Jag tror inte att någon kan säga annat, sade Marine Le Pen, partiledare för Front National, till tv-kanalen Euronews.

Partiet vann 1 496 platser i kommunfullmäktige, främst längs Medelhavskusten, vilket överträffade Front Nationals egen målsättning om 1 000 platser. Resultatet ska jämföras med valresultatet efter valet 2008 då partiet erövrade 80 platser.

– 1 500 kommunfullmäktigeledamöter är en hittills oöverträffad siffra för Front National, säger Jean-Yves Camus, statsvetare vid Institut de Relations Internationales et Strategiques, som arbetar med forskning kring högerradikala partier.

Men framför allt kommer partiet nu att ha borgmästare i 14 byar och städer i Frankrike och det är genom det som partiet kan få störst genomslag.

– När du som Front National har två parlamentsledamöter blir du isolerad. När du däremot styr 14 städer, däribland medelstora städer, har du möjligheten att införa reformer, säger Jean-Yves Camus.

Enligt Jean-Yves Camus har partiet, sedan partiledaren Marine Le Pen tog över rodret från sin pappa Jean-Marie Le Pen, arbetat stenhårt på att tvätta bort partiets stämpel som höger-radikala antisemiter. Man har satsat stenhårt på att anta en anti-etablissemangsretorik, men i praktiken har väldigt lite förändrats i partiprogrammet. Den största förändringen är att Front National inte driver frågan om att alla icke-europeiska invandrare ska deporteras, utan i dag i stället talar om att begränsa invandringen.

– Precis som era sverigedemokrater rör det sig om samma politik i en annan förpackning. Marine Le Pen är väldigt noga med att undvika det språk som använts av de gamla höger-extremisterna.

Jean-Yves Camus konstaterar att taktiken har varit framgångsrik och resulterat i en förändring av det franska samhällets syn på partiet. Vid en nationell undersökning som presenterades i dagstidningen *Le Parisienne* i måndags uppgav 60 procent att partiet borde betraktas som ett mainstreamparti.

– Det som slår mig är att Front Nationals succéval 1995 kom som en nationell politisk chock. Den här gången var det inga demonstrationer mot fascism eller tillstymmelse till samma reaktion. Nu är de ett parti som alla andra, säger Jean-Yves Camus.

Det återstår fortfarande att se hur partiet kommer att prestera i det kommande EU-valet i maj. Men redan framgången i lokalvalen ska enligt Henrik Arnstad, journalist och författare till boken "Älskade fascism", ses i ljuset av den framväxande europeiska högerradikalismen.

– På europeisk nivå är det ännu ett tecken att de rasistiska partierna är på frammarsch. De vädrar inte morgonluft utan de är en etablerad del av europeisk politik. I flera länder går partierna mot en roll som tredje största parti, men i allt fler länder aspirerar de nu på platsen som andra och till och med största parti, säger han.

Men enligt Jean-Yves Camus har Front National fortfarande en lång väg kvar innan de kan få något större inflytande i det franska parlamentet. Man kan konstatera att deras valsegrar i stort har följt de kommuner där de redan varit etablerade. Hur de kommer att prestera i de nationella valen beror också på hur deras valda borgmästare klarar av sina uppdrag.

– Gör de bra ifrån sig som borgmästare kan det påverka resultatet. Men samtidigt får man inte glömma att de verkliga vinnarna i lokalvalet var de konservativa.

Internationalen

Franska socialister nere för räkning

Internationalen 3/4 2014

Benny Åsman

Det finns nederlag och så finns det nederlag. Det finns nederlag som skakar om och ger energi till nya tag, kort sagt ett tillfälligt steg tillbaka. Så finns det nederlag som det inte går att komma över, som annonserar ännu värre nederlag i framtiden oavsett vad man tar sig till. Kommunalvalen i Frankrike söndagen 30 mars var ett sådant nederlag för Socialistpartiet och därmed också för François Hollande. Inget annat än nya förödande nederlag väntar partiet. När man bryter alla vallöften om bättre tider, en mer rättvis social politik och i stället tar över högerregeringen Sarkozys politik och kör över sina väljare då går det som det gick i går. Partiets väljare stannade hemma. Valskolket var ännu större än i första valomgången med 35-40 procent i de flesta städerna med toppar på över 60 procent i en del gamla nedslitna industristäder. De bland socialisternas väljare som ändå gick till vallokalerna la ofta sin röst på högern eller Marine Le Pens Nationella Fronten.

I de fyra städer i norr där Nationella Fronten tog makten var det i samtliga fall på bekostnad av borgmästare med röd partibok. I södra Frankrike har Socialistpartiet inte en enda borgmästare kvar. Det är också där som Marine Le Pen når de största framgångarna och tar över makten i sju städer, i de flesta fall på bekostnad av den klassiska högern i UMP.

Sammanlagt tar alltså FN borgmästarposten i elva städer och blir samtidigt största oppositionspartiet i sexton städer. Den ”blå vågen” som Marine Le Pen kallar sin kampanj blev ändå ingen tsunamivåg, inte ens en våg tillräckligt hög för att kunna surfa länge på. Egentligen tar hennes parti tillbaka den plats som FN hade 1995 då fronten vann tre större städer och skakade om hela etablissemanget.

30 mars var det 980 städer med fler än 10 000 medborgare som valde borgmästare. Av dem kommer elva att styras av borgmästare från Nationalfronten vilket inte kan ses som annat än normalt för ett parti som ligger kring 12-20 % i opinionsundersökningar beroende på vilket val det handlar om, kommunalval, departementsval, Europaparlamentet eller presidentval.

Offensiv

Rasister framåt i Frankrike

Per-Åke Westerlund

Offensiv 26/3 2014

Front National gick starkt framåt i den första omgången av de franska kommunalvalen i söndags. Det rasistiska partiet tog borgmästarposten i gruvstaden Hénin Beaumont och leder inför den andra omgången i ytterligare 16 kommuner.

Front Nationals (FN) valframgångar är en varning inför EU-valet, både i Frankrike och resten av Europa. FN ställde upp i 596 kommuner och gick vidare till andra omgången i 229, däribland i landets näst största stad Marseilles. Det ska jämföras med kommunvalen 2008, då FN ställde upp i 199 kommuner.

Valresultatet är ett monument över den massiva kritiken mot det socialdemokratiska Socialistpartiet och presidenten Francois Hollande. När han valdes för två år sedan fanns förhoppningar att han skulle stå för en annan politik än sin föregångare, högerpresidenten Sarkozy. Hollande lovade höjda skatter för de rika, att begränsa finanskapitalets makt, skapa nya jobb och därmed minska den höga arbetslösheten.

Verkligheten blev en annan. Arbetslösheten är över 11 procent och växer bland unga. Den ekonomiska tillväxten är under 1 procent. Hollande har backat från sina radikala vallöften och lovar nu istället kapitalet att han ska skära ner i offentliga sektorn med 50 miljarder euro (440 miljarder kronor). Han har framträtt som en krigshök nära allierad med USA och sänt trupper till bland annat Mali.

Francois Hollande har blivit den impopuläraste presidenten i modern tid, med förtroendesiffror på bara 20 procent. Det är hans högerpolitik som banat väg för Front National. Att hans regering dessutom tvångsutvisat romer har spätt på FN:s rasistiska argument.

Fackföreningarna och den franska vänstern har än så länge inte gett något som helst alternativ till Hollande. NPA (Nya antikapitalistiska partiet, bildat 2009) och Vänsterfronten (Kommunistpartiet och Vänsterpartiet) har inte lyckats hålla en självständig linje i förhållande till regeringen, än mindre tagit initiativ till kamprörelser underifrån.

Samtidigt har Front National, i likhet med Sverigedemokraterna, under Marine Le Pen försökt putsa fasaden genom att utesluta vissa som gjort grovt rasistiska uttalanden.

Partiet har i högre grad beskrivits som ett ”vanligt” parti i media, samtidigt som högerpartiet UMP och Socialistpartiet antagit en del av FN:s rasistiska politik. Till exempel stöder UMP samma linje som FN om att begränsa rörligheten för invånare inom EU, det vill säga att stoppa migranter från Rumänien.

FN har också gjort motståndet mot EU till en huvudprofil och sökt allianser med andra högerextrema och rasistiska partier, som Sverigedemokraterna, FPÖ i Österrike och PVV i Nederländerna.

Väljare som intervjuats om varför de röstat på Front National tar oftast upp arbetslösheten som första fråga. Hénin-Beaumont, en stad med 25 000 invånare där FN tog borgmästarposten, har hög arbetslöshet efter gruvnedläggningar på 1990-talet. FN har lyckats framstå som ett alternativ till de tidigare regeringarna och därmed fått proteströster.

Socialistpartiet och högerpartierna diskuterar nu med både mindre partier och varandra om olika former för att stoppa FN i andra valomgången på söndag. Socialistpartiets ledning väddar till ”alla demokratiska krafter” att förenas mot FN. Detta i sin tur enbart förstärker bilden av att de etablerade partierna är likadana och de högerextrema är någon form av alternativ.

FN fick drygt 5 procent men ställde bara upp i 596 kommuner som täcker en tredjedel av alla väljare (landet har 36 000 kommuner varav många är små byar). Förutom i Hénin-Beaumont, där de fick drygt 50 procent, är Front National största parti i flera ganska stora städer i söder, som Avignon (94 000 invånare), Fréjus (52 000) och Béziers (71 000). Partiet siktar på att ta 15 borgmästarposter. Som mest har man tidigare vunnit fyra, 1997. Det återstår att se hur resultatet blir i andra omgången på söndag.

Valdeltagandet på strax under 60 procent är det lägsta i ett lokalval sedan 1960-talet. Det är ett tecken på den stora misstron mot alla partier - inklusive Front National.

President Hollandes utlovade nedskärningar kommer förr eller senare att leda till nya explosioner av kamp i fransk tradition. Inom vänstern kommer det i sin tur att orsaka nya debatter och diskussioner om alternativet. Ett verkligt socialistiskt alternativ måste ta kamp mot både högerpolitiken och mot Front National.

Högerpolitik (S) stärkte Le Pen

Per-Åke Westerlund

Offensiv 3/4 2014

Front National tog makten i 10 kommuner plus ett stort distrikt i Marseilles när de franska kommunvalen räknats klart. Det är priset för många år av högerpolitik och avsaknaden av ett verkligt alternativ till vänster.

Under två år med det socialdemokratiska Socialistpartiet (PS) vid makten har arbetslösheten ökat och ekonomin krympt. Över 11 procent står utan jobb och bland ungdomar närmare 25 procent. President Hollande har skrotat sina radikala vallöften och utlovat stora nedskärningar i årets budget.

PS är kommunvalens stora förlorare och tappade makten i över 150 städer till det i förra valet så hatade högerpartiet UMP. Ett skäl till UMP:s återkomst är också de stora högermanifestationerna mot Hollandes förslag om samkönade äktenskap, som han också har backat från.

Hollande och PS tar nu direkt efter valförlusten nya steg åt höger. Ny premiärminister blir Manuel Valls, den tidigare inrikesministern som tvångsutvisat romer och uttalat sig för en hårdare politik mot invandrare.

Rasistiska Front National (FN) nådde sitt bästa resultat någonsin och ökade från 60 kommunfullmäktigeledamöter till över 1 200. FN vann till exempel i Marseilles sjunde distrikt med 150 000 invånare samt i städerna Fréjus (52 000) och Béziers (71 000).

Front National framställer sig som en annorlunda utmanare mot de två etablerade partierna. Front National under Marine Le Pen har blandat sin rasism och islamofobi med nationalistisk retorik om förfall och arbetslöshet i Frankrike där man särskilt har pekat ut EU som ansvarigt.

UMP och PS har båda anpassat sig till Le Pens retorik mot romer och andra migranter, vilket enbart stärkt Front National. Inom UMP finns det även öppningar för samarbete med FN, som betraktas som ett ”normalt” parti.

Front National har gått starkt framåt, men mångfald fler valde att inte rösta. Under lång tid röstade över 80 procent i franska lokalval, men denna gång var det bara 61,5 procent. Det visar vilket utrymme som finns för ett parti som verkligen utmanar det kapitalistiska systemet och dess politiska företrädare, dit förstås även Le Pen hör.

Valet var ett enormt nederlag för socialdemokratisk högerpolitik. En borgmästarkandidat för Socialistpartiet kommenterade i fransk radio att regeringen ”inte verkar bo på samma planet som folket som röstat på den”. Vänsteralternativen misslyckades också. Kommunistpartiet (PCF) tappade makten i flera kommuner de har styrt i årtionden. Det är priset för att PCF-ledningen hela tiden har sökt nya allianser med Socialistpartiet.

Om ett par veckor kommer en ny prövning på stämningarna i Frankrike. Då ska regeringen presentera sina nedskärningsplaner för EU-kommissionen, som annars har hotat med böter. Holland har sagt att det blir åtstramningar på 50 miljarder euro, inklusive stora skattesänkningar för företag.

Dessa nedskärningar och det allmänna missnöjet kan leda till nya explosioner av kamp med arbetarklassen i spetsen, i linje med landets traditioner av kamp. Det i sin tur kan lägga grunden för att överkomma vänsterns och de fackliga ledningarnas svaghet. Frankrike behöver ett kämpande socialistiskt massparti.

Proletären

Västs stöd till Syrienrebeller banade väg för IS

Patrik Paulov

Proletären 18/11 2014

Efter terrorn i Paris riktar västvärldens ledare allt fokus på bekämpandet av Islamiska staten. Men tystnad råder om att det är västs militära inblandning i Mellanöstern som skapat det monster som idag går under namnet IS. Frankrike tillhör de stater som pumpat in pengar och vapen till extremistrebeller i Syrien.

När detta skrivs har Frankrike inlett bombningar av Islamiska statens baser i syriska Raqqa, det vidsträckta terrorkalifatets huvudstad. USA har slagit till mot IS oljeexport, sedan länge en av terrorgruppens främsta inkomstkällor. Det är tydligt att de båda ländernas ledare vill markera handlingskraft mot den terroristgrupp som brutalt slagit till i en västlig huvudstad.

Vi betvivlar inte att Hollandes, Obamas och andra västledares upprördhet över massmorden i Paris är äkta. Vi betvivlar inte heller att de vill förhindra att det händer igen. Men det finns ett stort mått av hyckleri kring deras agerande.

För det första är det som hände i Frankrike inte unikt. Under de senaste åren har liknande bestialiska terrordåd inträffat i Syrien, Irak, Libanon, Turkiet, Egypten, Libyen, Indien, Nigeria och med flera länder.

För det andra tiger västvärldens ledare om sin egen skuld till terrorismens framväxt i Mellanöstern. Hade IS ens existerat idag om det inte vore för ockupationen av Irak och vapenleveranserna till extremisterna i Syrien?

För drygt år sedan verkade västvärldens ledare befinna sig i något slags chocktillstånd över Islamiska statens snabbt expanderande välde. Organisationen hade tidigare under året lagt under sig provinshuvudstaden Raqqa och i stort sett hela östra Syrien. Organisationen hade tagit kontroll över Anbarprovinsen i västra Irak och till och med mångmiljonstaden Mosul.

När Stefan Löfven i en SVT-utfrågning i september 2014 fick frågan om vem som bar skulden till IS framväxt svarade han att det är Syriens Bashar al-Assad som är skyldig, eftersom han släppt IS-ledarna ur fängelserna.

Det var inget Löfven kommit på själv. Samma förklaring och nästan samma formuleringar hade tidigare framförts av Barack Obama.

Men det fanns röster i väst som inte alls köpte ovanstående förklaring.

Ungefär samtidigt som Löfven frågades ut i tv skrev Dennis Kucinich, i 16 år kongressledamot för Demokratiska Parti i USA, följande i Huffington Post:

”Det går inte att slå ifrån sig fakta. Islamiska staten har fötts ur den västerländska interventionen av Irak och de hemliga åtgärderna i Syrien. Detta Frankensteinliknande experiment med att beväpna en påstått frihetskämpande syrisk opposition har skapat ett monster som hotar regionen.”

Kucinich har helt rätt. Ska man tala om Islamiska staten måste man titta tillbaka på de USA-ledda angreppen mot Irak 1991 och 2003 och de förbrytelser som begicks av USA under ockupationsåren.

Fakta är att al-Qaida i Irak, IS föregångare, skapades som en motståndsgrupp mot en folkrättsvidrig och brutal ockupation.

Fakta är att flera av de nuvarande högsta IS-ledarna inte satt i syriska fängelser utan i ett amerikanskt fångläger i södra Irak kallat Camp Bucca. Detta läger drevs av ockupationsmakten åren 2003-2009.

Andrew Thompson, Irakveteran, och Jeremi Suri, professor vid University of Texas, skriver i New York Times om fånglägrets betydelse för terroristgruppens framväxt:

”Tiden i fängelse fördjupade deras extremism och gav dem [IS-ledarna] möjligheten att öka antalet anhängare. Fängelserna blev i praktiken terroristuniversitet: de hårdföra radikalerna var professorer, de andra intagna var studenter, och fängelseledningen spelade rollen av frånvarande förmyndare.”

Den amerikanska journalisten och IS-kännaren Janine di Giovanni konstaterar i en artikel i Newsweek att *”Camp Bucca var som ett sommarläger för ambitiösa terrorister. Under amerikanernas överinseende hade de intagna kontakt med varandra, de utbytte information och stridstaktik och knöt viktiga kontakter framtiden”*.

En av de som inte sågs som något större hot och som frigavs av USA var ingen mindre än IS numera ökände ledare, Abu Bakr al-Baghdadi.

Men det var genom att gå över gränsen till grannlandet i väster som IS kunde växa till sig och samla kraft innan det blev dags att gå på offensiven i Irak.

I krigets Syrien bredde laglösheten ut sig i områden som väpnade rebeller tagit över. I Syrien fanns vapen i överflöd, som levererats från Natoländer och Gulfstater. I Syrien fanns inkomstbringande oljekällor som IS kunde ta över. Och i Syrien samlades tusentals och åter tusentals utländska jihadister som kommit via den vidöppna turkiska gränsen.

Att den västliga bilden av frihets- och demokratikämpande rebeller var falsk, det blev det syriska folket tidigt medvetet om. Syrier som Proletären intervjuade under första halvåret 2012 beskrev krigarna i de väpnade grupperna som kriminella, extremister och al-Qaidaterrorister.

Men också makthavarna i Washington var fullt medvetna om vad som pågick.

I våras offentliggjordes delar av tidigare hemligstämplade dokument från USA:s militära underrättelsetjänst DIA. Det är avslöjande läsning.

I en rapport daterad augusti 2012 sägs att utvecklingen i Syrien *”tagit en tydlig sekteristisk riktning. Salafisterna [extrem riktning av sunniislam], Muslimska brödrskapet och al-Qaida i Irak är de dominerande krafterna bakom upproret i Syrien”*.

DIA-rapporten konstaterar att denna ”opposition” siktar på att ta över områden i östra Syrien och att *”västländerna, Gulf-staterna och Turkiet stödjer dessa strävanden”*. Här görs inga förskönande omskrivningar om vad det är för styre dessa *”oppositionella”* planerar att skapa.

”Om situationen reder ut sig är det möjligt att det etableras ett uttalat eller icke uttalat salafistiskt furstendöme i Östra Syrien och det är precis vad de uppbackande makterna önskar, med syftet att isolera den syriska regimen...”.

Slutligen framhålls vilka följder det kan komma att få i grannlandet Irak.

”Detta skapar en idealisk miljö för al-Qaida i Irak att återvända till sina gamla fästen i Mosul och Ramadi, och det kommer att ge en förnyad kraft åt enandet av jihadisterna i det sunnitiska Irak och Syrien och övriga sunniter i arabvärlden mot vad de ser som fienden, de oliktankande. Islamiska staten i Irak [al-Qaida i Irak] skulle också kunna utropa en islamisk stat genom sin förening med andra terroristorganisationer i Irak och Syrien...”

I augusti 2012, alltså två år innan IS utropade sitt gränsöverskridande kalifat, var USA på det klara med vad som var på gång.

Men det förändrade inte USA:s och dess allierades agerande.

Vicepresident Joe Biden erkände i ett tal på Harvard universitet i oktober förra året att USA:s närmaste allierade i Mellanöstern, kungadiktaturen Saudiarabien och Natolandet Turkiet, pumpade in *”hundratals miljoner dollar och tiotusentals ton vapen till vem som helst som skulle kämpa mot Assad trots att de människor som mottog leveranserna var al-Nusra och al-Qaida och de extremistiska elementen av jihadisterna från andra delar av världen”*.

Biden nämner naturligtvis inte USA:s roll i vapenleveranserna, eller Storbritanniens eller Frankrikes.

För visst är det så att den franska regeringen är djupt insyltad. Redan i december 2012 rapporterade brittiska The Guardian om detta:

”Frankrike har blivit den mest framstående uppbackaren av Syriens väpnade opposition och finansierar nu rebellgrupper runt Aleppo som en del av en ny offensiv för att stöta den hårt ansatta Assadregimen. Stora pengasummor har levererats av den franska regeringens ombud över den turkiska gränsen till rebellbefälhavare under de senaste månaderna, bekräftar diplomatiska källor. Pengarna har använts till att köpa vapen inne i Syrien och till att finansiera väpnade operationer mot regeringsstyrkor.”

Efter detta har Hollande öppet medgivit att Frankrike vid flera tillfällen också levererat vapen.

Den terror som i flera års tid drabbar Syrien och Irak och dess grannländer har slagit till med fruktansvärd kraft i Paris. Precis som flera syrier Proletären intervjuat genom åren varnat för, och precis som vi skrev efter terrorattentaten mot Charlie Hebdo i januari i år, är det som skett ingen överraskning.

Om man göder extremism och terrorism i Syrien och Irak, om man pumpar in vapen och pengar, erbjuder militär utbildning och politiskt stöd till grupper som lockar tiotusentals unga män från omvärlden, så riskerar det att få våldsamma konsekvenser också långt utanför det

aktuella konfliktområdet. Såsom skedde i Paris och såsom skulle kunna ske på många fler platser.

Visst skulle det gå att bekämpa IS och andra terroristgrupper i Syrien och Irak istället för att stödja dem. Men det kräver att dessa organisationers direkta och indirekta uppbackare i västvärlden, Turkiet och Gulfstaterna stryker stödet utifrån.

Det kräver också att dessa på allvar sluter upp i den pågående fredsprocessen med FN och Ryssland och tillsammans med Syriens regering och opposition finner såväl en politisk lösning på den inhemska syriska konflikten som en gemensam strategi mot terrorismen i regionen.